

ΓΚΙΤΙ ΝΤΑΝΕΣΒΑΡΙ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦÓΒΟΥ
Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SCHOOL OF FEAR 1: THE LOST FOREST

Από τις Εκδόσεις Little, Brown, Νέα Υόρκη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σχολείο του φόβου: Η πρώτη δοκιμασία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gitty Daneshvari

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ράνια Μπουμπουρή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Carrie Gifford

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Dave Caplan

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Carrie Gifford

© Κειμένου: Cat on a Leash, Inc., 2009

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2010

ISBN 978-960-453-683-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Γκίτι Νανεσβάρι

Μετάφραση:
Ράνια Μπουμπουρή

Σημείωση της μεταφράστριας: Οι φοβίες που αναφέρονται στο βιβλίο είναι υπαρκτές, ωστόσο για τις περισσότερες από αυτές δεν υπάρχει δόκιμος αντίστοιχος όρος στα ελληνικά. Η απόδοσή τους στη γλώσσα μας έγινε «ποιητική αδεία». Σημαντική ήταν η συνδρομή του Διαδικτύου, όπου «ψάρεψα» και τη θαυμάσια λέξη «σκουληκομερμηγκοτρυποφοβία».

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Στην ερημιά έξω από το Φάρμινγκτον της Μασαχουσέτης
(Η ακριβής τοποθεσία αποκρύπτεται για λόγους ασφαλείας.)
Διεύθυνση αλληλογραφίας: Τ.Θ. 333, Φάρμινγκτον, ΜΑ 01201

Αγαπητέ υποψήφιε,

Με μεγάλη μου χαρά σας πληροφορώ ότι η αίτησή σας για το θερινό κύκλο μαθημάτων στο Σχολείο του Φόβου έγινε δεκτή. Όπως ήδη γνωρίζετε, το Σχολείο του Φόβου είναι ένα εξαιρετικά ιδιότυπο ίδρυμα το οποίο, υπό τη διεύθυνση της απόμακρης κυρίας Ουέλινγκτον, σκοπό έχει να εξαλείψει τις φοβίες των παιδιών μέσω ανορθόδοξων μεθόδων. Οι λιγοστοί γονείς, γιατροί, απόφοιτοι και εκπαιδευτικοί που γνωρίζουν την ύπαρξή μας διαφυλάσσουν τη μυστικότητά μας. Οι μαθητές μας επαφίνται στην εχεμύθεια των ανθρώπων αυτών. Εμείς συμβουλευόμαστε θερμά όλους τους καινούργιους μαθητές και τις οικογένειές τους να συζητούν για το Σχολείο του Φόβου αποκλειστικά και μόνο μέσα στα όρια της οικίας τους, με την τηλεόραση να παίζει, τη βρύση να τρέχει και το σκύλο να γαβγίζει.

Εκ μέρους της κυρίας Ουέλινγκτον και όλου του προσωπικού του σχολείου, θα ήθελα να σας καλωσορίσω.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση,

Το κείμενο έχει υπαγορευτεί αλλά όχι αναγνώσει ο:

ΛΕΝΑΡΝΤ ΜΙΓΧΑΟΥΖΕΡ

Νομικός σύμβουλος της κυρίας Ουέλινγκτον

και του Σχολείου του Φόβου

Δικηγορικό Γραφείο Μιχάουζερ & Υιός

ΛΜ/κν

ΚΕΦΑΛΙΟ 1

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΤΙ:

Σκοροφοβία είναι ο φόβος για τους σκόρους.

Ενα κουδούνι δεν είναι απλώς ένα κουδούνι. Ενώ αναμφισβήτητα είναι κατασκευασμένο από μέταλλο και το εκθειάζουν για την ικανότητά του να χτυπάει, στην πραγματικότητα είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό. Είναι η γεύση του μπάρμπεκιου, η αίσθηση του ηλιοκαμένου δέρματος από το πολύ παιχνίδι στο ύπαιθρο, η μυρωδιά του χλωρίου από φρεσκοκαθαρισμένες πισίνες. Είναι η υπόσχεση για παιχνίδια ποδοσφαίρου, για διανυκτέρευση σε σπίτια φίλων και για τουρνουά ηλεκτρονικών παιχνιδιών, κι όλα αυτά χωρίς διακοπή για διαβάσματα του σχολείου κι εργασίες. Με δυο λόγια, το κουδούνι είναι ο θεματοφύλακας του καλοκαιριού.

Στο Σχολείο Θηλέων του Μπράνσγουικ, στην αριστοκρατική περιοχή του Κένσινγκτον, στο Λονδίνο, είκοσι μαθήτριες ντυμένες με τις σχολικές στολές τους

περίμεναν την τελική αναγγελία ότι η σχολική χρονιά είχε τελειώσει. Γεμάτα απόγνωση, τα κορίτσια είχαν καρφωμένα τα μάτια στο ρολόι και περίμεναν να χτυπήσει το κουδούνι. Ένα σωρό μικροκαμωμένα βαθυγάλαζα παπούτσια χτυπούσαν όλο αδημονία τις φθαρμένες καρέκλες, πνίγοντας τη φωνή του δασκάλου.

Το να αγνοούν το δάσκαλό τους δεν ήταν ασφαλώς κάτι καινούργιο· εκείνη τη μέρα, ωστόσο, τα κορίτσια το έκαναν με την επιδεξιότητα των φρουρών στο Παλάτι του Μπάκιγχαμ, των φρουρών με τα χνουδωτά καπέλα που δεν αλλάζουν έκφραση ούτε αντιδρούν ο κόσμος να χαλάσει. Με την απογοήτευσή τους να κλιμακώνεται, οι μαθήτρίες αναρωτιόνταν μήπως το κουδούνι είχε πάει διακοπές. Δε θα ήταν η πρώτη φορά, άλλωστε – το συνήθιζε να το σκάει κατά τη διάρκεια διαγωνισμάτων, προφορικών εξετάσεων και άλλων σχολικών βασάνων.

Διάφορες σκανταλιές περνούσαν από το νου των δεκαεννιά από τα είκοσι κορίτσια· στα πίσω θρανία της αίθουσας, όμως, καθόταν ένα κοριτσάκι αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει τη δύναμη της θέλησής του προκειμένου να κάνει το κουδούνι να μη χτυπήσει. Η μαυρομάλλα Μάντλιν Μάστερσον είχε σκοπίμως διαλέξει τη θέση της ώστε να μη βλέπει ούτε το ρολόι ούτε το κουδούνι. Τα γαλανά της μάτια πετούσαν σπίθες, καθώς από μέσα της επαναλάμβανε δύο απλές λέξεις: «Μη χτυπήσεις». Ήταν η πρώτη φορά στην ολιγόχρονη ζωή της που ένιωθε πλημμυ-

ρισμένη από τρόμο για την έναρξη του καλοκαιριού.

Κανονικά, η Μάντλιν απολάμβανε τα πολλά ήσυχα καλοκαιριάτικα απογεύματα που περνούσε στο σαλόνι συντροφιά μ' ένα βιβλίο, ένα παζλ ή ένα φορητό υπολογιστή με σύνδεση στο Διαδίκτυο. Η Μάντλιν περηφανευόταν ότι είχε μια άνω του μέσου όρου κατανόηση της παγκόσμιας πολιτικής κατάστασης. Οι περισσότεροι μαθητές δε γνώριζαν το όνομα του πρωθυπουργού της Νορβηγίας, του Γενς Στόλτενμπεργκ, ενώ εκείνη το ήξερε. Κι όχι μόνο ήξερε, αλλά μπορούσε –κι αυτό ήταν το πιο εντυπωσιακό– να προφέρει το όνομα του πρωθυπουργού της Γροιλανδίας, Χανς Ένοκσεν, του πρωθυπουργού της Ισλανδίας, Γκέρνι Χάαρντε, του προέδρου της Μαυριτανίας, Σίντι Ουλντ Σεϊχ Αμπνταλαχί, του προέδρου του Μπενίν, Γιάγι Μπόνι, και ούτω καθεξής. Η Μάντλιν πίστευε ακράδαντα ότι άξιζε τον κόπο να μελετήσει κάποιος ένα ένα τα εκατόν ενενήντα δύο κράτη-μέλη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Η Μάντλιν, λοιπόν, πολύ ευχαρίστως θα έμενε να περάσει το καλοκαίρι στο Σχολείο Θηλέων του Μπράνσγουικ, αν έτσι μπορούσε να τη σκαπουλάρει από τα σχέδια των γονιών της. Θα επιβίωνε πίνοντας νερό από τη βρύση και τρώγοντας ό,τι αγόραζε από το αυτόματο μηχανήμα πώλησης – έπρεπε απλώς να βεβαιωθεί ότι θα είχε μαζί της αρκετά ψιλιά. Η ιδέα είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο νου της· η Μάντλιν θα μπορούσε να ρημάξει τη βιβλιοθήκη, καταβροχθίζοντας βιβλία με τη σέσουλα, να χοροπηδάει ανενόχλη-

τη στους διαδρόμους και να κοιμάται στο πεντακάθαρο αναρρωτήριο. Ένα καλοκαίρι στο Μπράνσγουικ φάνταζε πέρα για πέρα απολαυστικό.

Δυστυχώς, όμως, η επίκλησή της προς το ρολόι βρήκε απερίφραστη άρνηση στις τρεις ακριβώς το μεσημέρι. Ο διαπεραστικός του ήχος διέτρεξε τους μεγάλους διαδρόμους του Μπράνσγουικ προκαλώντας την ομαδική φυγή των κοριτσιών, που ήταν ντυμένα με κομψές στολές σε χρώμα γαλάζιο και λευκό. Θυμίζοντας τις ταυροδρομίες της Παμπλόνα, η φούρια των κοριτσιών να φύγουν από το σχολείο μπορούσε να αποδειχτεί επικίνδυνη. Για καλή της τύχη, αυτό δεν αποτελούσε πρόβλημα για τη Μάντλιν. Από παλιά δεν εννοούσε να σηκωθεί από την καρέκλα της αν δεν περνούσε ένα δεκάλεπτο, έτσι ώστε το προαύλιο να αδειάσει από παιδιά, νταντάδες και γονείς.

Εκείνη τη μέρα, η Μάντλιν ήταν τόσο τρομοκρατημένη, που έμεινε στην αίθουσα σαράντα πέντε λεπτά επιπλέον. Για να περάσει η ώρα, κατονόμασε από μέσα της όλους τους αντιπροσώπους των Ηνωμένων Εθνών με αλφαβητική σειρά. Ήξερε ότι η μητέρα της την περίμενε έξω μαζί με τον οδηγό τους· παρ' όλα αυτά, έπρεπε να βρει το κουράγιο να αντιμετωπίσει το καλοκαίρι. Είναι μάλλον θλιβερό το γεγονός ότι η πρώτη αντίδραση των περισσότερων ανθρώπων σε μια δύσκολη περίσταση είναι ο φόβος και όχι το θάρρος. Και η Μάντλιν δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Η κυρία Μάστερσον, εξοικειωμένη με τις συνήθειες της κόρης της, περίμενε την καθυστέρηση και γι' αυτό

είχε πάρει μαζί της την εφημερίδα *Herald Tribune*. Ευτυχώς, το βελούδινο σαλόνι του αυτοκινήτου της, μάρκας Range Rover, της φαινόταν πολύ πιο αναπαυτικό από τον καναπέ του σαλονιού της. Διάβασε όσα άρθρα την ενδιέφεραν και τη στιγμή που έκλεινε την εφημερίδα, είδε τη Μάντλιν να πλησιάζει τη βικτοριανού ρυθμού κεντρική πύλη του Μπράνσγουικ. Βγήκε από το αυτοκίνητο την ώρα που η κόρη της ξεπρόβαλε από τις σκιές, φορώντας ένα δικτυωτό πέπλο και ζωσμένη με εντομοαπωθητικά σπρέι. Η Μάντλιν ψέκαζε μανιασμένα τον αέρα γύρω της, ενώ βάδιζε γοργά προς τη μητέρα της.

«Γεια σου, αγαπούλα μου. Πώς τα πέρασες στο σχολείο;»

«Πολύ καλά, μαμά, ευχαριστώ. Μπορώ να ρωτήσω αν έγινε απολύμανση στο αυτοκίνητο σήμερα;»

«Μα και βέβαια, Μάντι».

«Ελπίζω να μη λες ψεματάκια, μαμά. Μπορώ να το καταλάβω αν έγινε ή όχι. Η μύτη μου είναι πολύ ευαίσθητη».

«Ψεματάκια, εγώ; Τι γελοίο! Σε διαβεβαιώ ότι το αυτοκίνητο απολυμάνθηκε με μεγάλη προσοχή σήμερα».

«Σ' ευχαριστώ, μαμά. Δε θα με ρωτήσεις γιατί άργησα;»

«Όχι, αγαπούλα μου».

«Ε, λοιπόν, αν δε σε πειράζει, θα εκτιμούσα πολύ έναν καθγά και την επακόλουθη τιμωρία, δηλαδή να μου απαγορεύσετε την έξοδο από το σπίτι ίσως για

ολόκληρο το καλοκαίρι, ή και ακόμα περισσότερο αν χρειαστεί».

«Μη φοβάσαι, Μάντι, θα είναι σαν να πηγαίνεις κατασκήνωση», αποκρίθηκε πρόσχαρα η κυρία Μάστερσον.

«Ξέρω πώς είναι οι κατασκηνώσεις, μαμά, μην ξεχνάς ότι έχω πάει στον κινηματογράφο! Καλυβάκια με ανεπαρκή μόνωση γεμάτα αράχνες, μυριάποδα και κατσαρίδες, που θα σκαρφαλώνουν πάνω μου. Είναι αδύνατο να περάσω το καλοκαίρι μέσα σε τέτοιο χάλι!»

Η υπερβολική, νοσηρή φοβία της Μάντλιν για τις αράχνες, τα έντομα και τα κάθε είδους ζώφια στενοχωρούσε βαθύτατα τους γονείς της. Ήταν μια φοβία που κατακυριεύε κάθε πτυχή της ζωής της, από το πρωί που ξεκινούσε για το σχολείο μέχρι το βράδυ που έπεφτε για ύπνο. Κάθε βράδυ, η Μάντλιν προσευχόταν να μην την πλησιάσει καμιά αράχνη κι ύστερα ανέβαινε στο κρεβάτι της, που είχε μια αδιαπέραστη κουνοπιέρα. Ήταν που ήταν από τη φύση της ντροπαλή, ερχόταν κι η φοβία αυτή για να δημιουργήσει ακόμα ένα φράγμα στην κοινωνική ζωή της.

Η Μάντλιν προτιμούσε να μένει κλεισμένη στο σπίτι παρά να πηγαίνει σε κάποιο μέρος όπου δεν είχε γίνει απεντόμωση πρόσφατα. Οι ζωηρόχρωμες ρίγες, που συνήθως έχουν στις τέντες τους οι εξολοθρευτές εντόμων, την πλημμύριζαν με τη ζεστασιά και την έξαψη που τα περισσότερα παιδιά εκδηλώνουν τη στιγμή που ανοίγουν δώρα γενεθλίων ή γιορτών.

Δυστυχώς, λίγοι γονείς στο Μπράνσγουικ ήταν πρόθυμοι να δεχτούν τις δαπανηρές και χρονοβόρες απαιτήσεις του κοριτσιού πίσω από το δικτυωτό πέπλο.

Σε μια προσπάθεια να εντοπίσουν την ακριβή προέλευση της φοβίας της, οι γονείς της Μάντλιν έστυβαν το μυαλό τους μήπως θυμηθούν κάποιο τραυματικό περιστατικό σχετικό με αράχνες ή έντομα. Αποτέλεσμα; Μηδέν εις το πηλίκο. Ήδη από τα πρώτα γενέθλια της μικρής το είχαν προσέξει – η κόρη τους είχε αρχίσει να κλαίει γοερά όταν είδε μια αράχνη του νερού. Με τον καιρό, η φοβία της Μάντλιν έγινε τόσο υστερική και ακραία, ώστε οι γονείς της δεν μπορούσαν πλέον να την εκλογικεύσουν ως φυσιολογικό γνώρισμα κάποιου σταδίου της παιδικής ηλικίας.

Σε ηλικία έξι ετών, η Μάντλιν πανικοβλήθηκε σε σημείο που την έπιασε ταχυπαλμία, απλώς και μόνο επειδή είδε ένα γρύλο να περνάει από την μπροστινή πόρτα του σπιτιού τους. Της έγινε έμμονη ιδέα ότι αυτό το φιλόμουσο πλάσμα θα σερνόταν στο πρόσωπό της ενώ κοιμόταν. Και μόνο στη σκέψη αυτή το κοριτσάκι, που έτσι κι αλλιώς είχε ευαίσθητο στομάχι, ένιωσε να λιγοθυμά απ' τη ναυτία. Μέσα σε λίγα λεπτά, η Μάντλιν είχε δώσει στους γονείς της τελεσίγραφο: ή θα μετακόμιζαν ή θα καλούσαν τον Ουίλμπερ, τον έμπιστο εξολοθρευτή εντόμων.

Ο Ουίλμπερ είχε περάσει πάμπολλες νύχτες στο σπιτικό των Μάστερσον – τόσες, ώστε οι γονείς της Μάντλιν όχι μόνο είχαν τον αριθμό του τηλεφώνου του στις ταχείες κλήσεις των κινητών τους, αλλά και

του έστελναν ευχετήριες κάρτες στις γιορτές. Θεωρούνταν πια κάτι σαν μέλος της οικογένειας και ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που απολάμβανε τη φοβία της Μάντλιν, γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να πηγαίνει διακοπές στην Μπόρα-Μπόρα κάθε χρόνο; Έτσι, όταν οι Μάστερσον τον κάλεσαν για το γρύνλο, έσπευσε μετά χαράς να τους εξυπηρετήσει. Ήταν υπερβολικά δαπανηρό να ξεπαστρέψει κάποιος έναν απαίσιο γρύνλο, αλλά η Μάντλιν δεν άκουγε κουβέντα.

Μπροστά από το Σχολείο Θηλέων του Μπράνσογουικ, η Μάντλιν ετοιμαζόταν να μπει στο αυτοκίνητο όταν ένα ρίγος διαπέρασε τη σπονδυλική της στήλη. Άρπαξε ενστικτωδώς το εντομοαπωθητικό της κι ετοιμάστηκε να ψεκάσει.

«Μη ρίξεις!» την παρακάλεσε ταραγμένη μια συμμαθήτριά της, με τα χέρια ψηλά σαν να παραδινόταν.

«Με συγχωρείς, Σαμάνθα! Δεν ήξερα τι ήταν πίσω μου», αποκρίθηκε η Μάντλιν κατεβάζοντας το σπρέι.

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που μια αράχνη σε σκούνησε στον ώμο; Μα την αλήθεια, Μάντλιν...» έκανε αγανακτισμένο το κορίτσι. «Τέλος πάντων. Θα κάνω πάρτι αύριο το απόγευμα κι έλεγα μήπως θέλεις να έρθεις».

«Θα σε πείραζε πολύ να το κάνεις στο σπίτι μου;»

«Ορίστε;»

«Το πάρτι. Μήπως μπορούμε να το κάνουμε στο σπίτι μου;»

«Μα τότε όλοι θα νομίζουν ότι το κάνεις εσύ».

«Μάλλον έχεις δίκιο. Έχετε κάνει απολύμανση στο σπίτι σου τελευταία;»

«Λυπάμαι, αλλά η μαμά μου είπε ότι δεν πρόκειται να κάνει απολύμανση πάλι. Δε θα περάσεις τουλάχιστον να φας λίγη πίτσα;»

«Δυστυχώς δε μου φαίνεται και τόσο συνετό. Εξάλλου, στη μαμά σου δεν πολυαρέσει η μυρωδιά των εντομοαπωθητικών».

Η κυρία Μάστερσον άκουγε τη συνομιλία με βαριά καρδιά. Ήλπιζε ολόψυχα ότι μετά το καλοκαίρι το «πρόβλημα» της Μάντλιν δε θα υπήρχε πια. Όσο έξυπνη, ευγενική και γλυκομίλητη ήταν η κόρη της, άλλο τόσο ανυποχώρητη και υστερική γινόταν στο θέμα των εντόμων. Η κυρία Μάστερσον είχε αναγκαστεί να αντιμετωπίσει το ζήτημα αυτό αρκετούς μήνες νωρίτερα, όταν η Μάντλιν της είχε ζητήσει ένα σημείωμα για να εξαιρεθεί από το μάθημα φυσικής αγωγής στο σχολείο.

«Μαμά, σε παρακαλώ, γράψε ένα γράμμα στην κυρία Άντερσον, όπου θα την πληροφορείς για την αδυναμία μου να παίξω έξω, λόγω του σαρκοβόρου ιού που κόλλησα τώρα τελευταία».

«Και ο ιός αυτός δεν αποτελεί πρόβλημα όταν θέλεις να παίξεις σε κλειστό χώρο; Μόνο όταν είσαι έξω;» ρώτησε η μητέρα της, που φάνηκε να το διασκεδάζει κάπως.

«Ο ιός τρέφεται με την υπεριώδη ακτινοβολία του ήλιου, μαμά».

«Ασφαλώς, δε χρειάζεται να διαλέξεις μια τόσο ακραία αρρώστια για ν' αποφύγεις τα παιχνίδια σε εξωτερικό χώρο! Τι λες για κάτι πιο απλό, όπως ένα κρύωμα; Δε θα μου άρεσε να ξανατηλεφωνήσουν στο Κέντρο Ελέγχου Νοσημάτων από το σχολείο».

«Έλα, βρε μαμά, πρέπει να μου το θυμίσεις πάλι; Πού να φανταστώ ότι υπάρχει στ' αλήθεια αρρώστια που ονομάζεται οστρακιά; Με είχαν στριμώξει και ξεφούρνισα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό».

«Και οι σαρκοβόροι ιοί υπάρχουν στ' αλήθεια, Μάντι».

«Ναι, αλλά η κυρία Άντερσον δε μου άφησε περιθώριο επιλογής. Είπε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να γλιτώσω τα παιχνίδια σε εξωτερικό χώρο, εκτός κι αν έχω κολλήσει κάποιιο σαρκοβόρο ιό».

«Δε νομίζεις ότι είναι πιο εύκολο να βγεις έξω για ένα παιχνίδι;»

«Χωρίς να θέλω να φανώ αυθάδης, μαμά, θα προτιμούσα να κολλήσω ένα σαρκοβόρο ιό παρά να βγω έξω».

Ο κύριος και η κυρία Μάστερσον είχαν δοκιμάσει την ψυχανάλυση και τον υπνωτισμό, προκειμένου να κατασιγάσουν τις εντεινόμενες φοβίες της κόρης τους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ο ψυχαναλυτής και υπνωτιστής πίστευε ότι ο τρόμος που ένιωθε η Μάβλιν για τις αράχνες είχε αναχθεί σε κανονική φοβία,

την αραχνοφοβία. Φυσικά, το να ονοματίσεις μια φοβία δε σημαίνει ότι την καταπολεμάς κιόλας. Όταν η κυρία Άντερσον ζήτησε από τη Μάντλιν να πηγαίνει στο σχολείο χωρίς το πέπλο και τα εντομοαπωθητικά σπρέι, η μικρή έστησε μια ψεύτικη απαγωγή για τον εαυτό της.

Μία ώρα αφότου η κυρία Μάστερσον ανακάλυψε στην κουζίνα το σημείωμα των απαγωγέων για τα λύτρα, βρήκε την κόρη της κουκουλωμένη με μια κουνουπιέρα στον πάτο της ντουλάπας της.

«Μάντλιν, τι κάνεις εκεί κάτω;»

«Έχω πέσει θύμα απαγωγής, μαμά. Μπορείς να έρθεις λίγο αργότερα;»

«Ποιος σε απήγαγε, αγάπη μου;»

«Δεν υπήρχε κάποιος γι' αυτή τη δουλειά, έτσι αναγκάστηκα να την κάνω μόνη μου.»

Η κυρία Μάστερσον έγνεψε καταφατικά. «Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος για την απαγωγή;» ρώτησε.

«Αυτή η θεοπάλαβη κυρία Άντερσον με πιέζει να πάω στο σχολείο χωρίς το πέπλο και τα εντομοαπωθητικά μου. Είναι μια τιμωρία πολύ σκληρή και ασυνήθιστη. Ίσως πρέπει να συμβουλευτώ κάποιον δικηγόρο», αποκρίθηκε η Μάντλιν.

«Μα την αλήθεια, δεν υπάρχει δικηγόρος σ' ολάκερη την Αγγλία που θ' αναλάμβανε την περίπτωση σου. Αν, δηλαδή, το σκεφτόσουν στα σοβαρά ν' αποταθείς σε δικηγόρο.»

«Μαμά, δεν έχω χρόνο για τέτοιες συζητήσεις. Είμαι θύμα απαγωγής.»

«Αν μιλήσω στην κυρία Άντερσον και την πείσω να σε αφήσει να φοράς το πέπλο και τα εντομοαπωθητικά σου, θα ξεχάσεις την απαγωγή;»

«Ε, μάλλον. Αλλά εσύ θα πληρώσεις τα λύτρα ούτως ή άλλως. Πέντε λίρες;»

«Δεν κρατάω τόσα λεφτά, αλλά μπορώ να τα πάρω από τον πατέρα σου, που είναι κάτω. Θα βγεις έξω καλόπιστα;»

Λίγο μετά την τρομερή αυτή απαγωγή, η σχολική σύμβουλος της Μάντλιν, η κυρία Κλάινερ, κάλεσε τον κύριο και την κυρία Μάστερσον σε μια προσωπική συνάντηση. Στο γραφείο της σχολικής συμβούλου δεν υπήρχε κάποιος αναπαυτικός καναπές, όπως περίμενε η κυρία Μάστερσον, παρά δυο άβολες καρέκλες σε στιλ μπαρόκ. Η κυρία Κλάινερ έκλεισε την πόρτα του γραφείου της, την κλείδωσε κι έβαλε μια πετσέτα στη χαραμάδα κάτω. Η κυρία Μάστερσον είχε δει να το κάνουν αυτό μόνο σε περιπτώσεις φωτιάς, για να μην μπαίνει ο καπνός. Καθώς ετοιμαζόταν να ρωτήσει αν υπήρχε κάποιος λόγος για να μπει εκεί η πετσέτα, η κυρία Κλάινερ άνοιξε το ραδιόφωνο. Η γκριζομάλλα σύμβουλος έβγαλε τα οβάλ γυαλιά της και σκούπισε τον ιδρώτα στο πάνω χείλος της προτού μιλήσει.

«Σας ευχαριστώ πολύ που ήρθατε σήμερα. Θέλω να σας εκμυστηρευτώ κάτι σημαντικό», είπε σιγανά.

«Κι εμείς χαιρόμαστε που δείχνετε τόσο ενδιαφέρον για τη Μάντι», αποκρίθηκε η κυρία Μάστερσον.

Η σχολική σύμβουλος κατένευσε νευρικά και άρ-

χισε: «Πάνε περίπου είκοσι χρόνια από τότε που έγραφα την ανιψιά μου, την Ευγενία, σ' ένα ασυνήθιστο πρόγραμμα. Η ανιψιά μου έτρεμε τα σκυλιά – αρκούσε να δει ένα σκυλί, για να πέσει κάτω λιπόθυμη. Θα μπορούσε να διασχίζει ένα δρόμο και... μπουμ, να βρεθεί με τα μούτρα στην άσφαλτο, ενώ ταξί και φορτηγά θα έρχονταν καταπάνω της. Κι όλ' αυτά επειδή υπήρχε ένα μικρό άσπρο κανίς ενάμισι χιλιόμετρο απ' το σπίτι της».

«Φοβερό!» αναφώνησε η κυρία Μάστερσον.

«Ποτέ δε μου πολυάρεσαν τα κανίς», σχολίασε αφηρημένα ο κύριος Μάστερσον.

Και οι δύο γυναίκες προτίμησαν να αγνοήσουν το σχολίο του και να συνεχίσουν τη συζήτηση.

«Χρειαζόμασταν κάτι δραστικό για τη φοβία της ανιψιάς μου, δραστικό και με αποδεδειγμένα προηγούμενα αποτελέσματα – ο συνδυασμός αυτός δεν είναι και τόσο εύκολος, ξέρετε. Παρ' όλα αυτά, ύστερα από πολλή έρευνα καταφέραμε να βρούμε αυτό ακριβώς που ψάχναμε».

«Πολύ ευχάριστο! Και πώς λέγεται;» ρώτησε η μητέρα της Μάντλιν.

Η κυρία Κλάινερ κοίταξε δεξιά κι αριστερά προτού απαντήσει: «Το Σχολείο... του... Φόβου».

«Το Σχολείο του... τι;» έκανε η κυρία Μάστερσον.

«Σσος! Προσοχή, δεν πρέπει να λέτε το όνομα αυτό εδώ κι εκεί. Ούτε πρέπει να πείτε σε κανέναν αυτό που θα σας εκμυστηρευτώ. Είναι εξαιρετικά σημαντικό οι λεπτομέρειες του προγράμματος να πα-

ραμείνουν ασαφείς, προκειμένου οι μαθητές να έχουν όσο το δυνατόν περισσότερες πιθανότητες να γιατρευτούν».

«Μήπως πρόκειται για κανένα σχολείο της Σκότλαντ Γιαρντ;» αστειεύτηκε ο πατέρας της Μάντλιν.

«Πρόκειται για ένα σχολείο τελείως διαφορετικό από τα άλλα, κύριε Μάστερσον, γι' αυτό και απαιτείται πλήρης εχεμύθεια. Είστε και οι δύο προετοιμασμένοι να κάνετε αυτή τη θυσία για τη Μάντλιν;» τους ρώτησε αυστηρά η σχολική σύμβουλος. «Γιατί αν δεν είστε, θα κλείσω το ραδιόφωνο, θα βγάλω την πετσέτα από την πόρτα και θα σταματήσω να ψιθυρίζω. Έχω ήδη καθυστερήσει, με περιμένουν για τάβλι. Αν δεν είστε στ' αλήθεια διατεθειμένοι να βοηθήσετε τη Μάντλιν, καλύτερα να μου το πείτε τώρα».

«Μα και βέβαια θέλουμε στ' αλήθεια να βοηθήσουμε την κόρη μας», αποκρίθηκε η κυρία Μάστερσον καρφώνοντας το βλέμμα στον άντρα της. «Ένας Θεός ξέρει πόση ανησυχία μάς προκαλεί αυτή η ιστορία... Τα πνευμόνια της, για παράδειγμα. Όλα αυτά τα εντομοαπωθητικά που εισπνέει δεν είναι ό,τι καλύτερο. Κάθε νύχτα ξυπνάει από τρεις μέχρι πέντε φορές για να ψεκάσει».

«Είστε απολύτως βέβαιοι ότι μπορώ να σας εμπιστευτώ;» τους ρώτησε η κυρία Κλάινερ, κοιτάζοντάς τους κατάματα με ύφος ψυχρό.

«Μάλιστα», αποκρίθηκαν εκείνοι.

Η σχολική σύμβουλος τους εξήγησε ότι το Σχολείο του Φόβου ήταν ένα εξαιρετικά ιδιότυπο ίδρυμα υπό

τη διεύθυνση μιας απόμακρης γυναίκας, της κυρίας Ουέλινγκτον· μάλιστα, ήταν τόσο ιδιότυπο και κλειστό, ώστε λίγοι άνθρωποι γνώριζαν την ύπαρξή του. Αν ρωτούσε κάποιος έναν ταχυδρόμο, ένα μανάβη, έναν τηλεφωνητή ή ένα δικαστή για το Σχολείο του Φόβου, δε θα ήξεραν περί τίνος επρόκειτο. Το ευρύ κοινό δεν είχε ιδέα ότι υπήρχε τέτοιο ίδρυμα, διότι οι επιλεγμένοι γονείς, γιατροί και εκπαιδευτικοί που το γνώριζαν διαφύλασσαν με κάθε τρόπο τη μυστικότητα του. Και αυτοί οι λίγοι που το γνώριζαν πρότειναν τους υποψήφιους μαθητές του, καθώς η κυρία Ουέλινγκτον απαιτούσε συστατική επιστολή για κάθε υποψήφιο.

Στο μυστικό Σχολείο του Φόβου γινόταν ενδελεχής έλεγχος στο ιστορικό όχι μόνο των υποψήφιων μαθητών, αλλά και των οικογενειών τους. Ο έλεγχος αυτός ήταν τόσο σχολαστικός, ώστε η κυρία Ουέλινγκτον πολλές φορές μάθαινε πληροφορίες που ξεπερνούσαν τα όρια της λογικής: από το αν έτρωγε κάποιος την κρέμα του στο βρεφονηπιακό σταθμό μέχρι αν έγραφε λάθος το επώνυμό του στη δευτέρα δημοτικού.

Αφού αντλούσε όλες τις σχετικές πληροφορίες για τον υποψήφιο και την οικογένειά του, η κυρία Ουέλινγκτον ζητούσε μια έκθεση χιλίων λέξεων τουλάχιστον, όπου θα περιγράφονταν λεπτομερώς οι φοβίες του παιδιού και οι μέθοδοι θεραπείας που είχαν αποδειχτεί άκαρπες. Βαθμοί αφαιρούνταν για γραμματικά και ορθογραφικά λάθη, καθώς και για εκφρα-

στική αδυναμία. Στην αίτηση δηλωνόταν ρητά ότι όλες οι εκθέσεις έπρεπε να είναι χειρόγραφες, διότι η κυρία Ουέλινγκτον αδιαφορούσε παντελώς για ύποπτα τεχνολογικά μέσα, όπως οι γραφομηχανές και οι υπολογιστές.

Οι Μάστερσον είχαν να αντιμετωπίσουν τόση γραφειοκρατία από την εποχή που αποφάσισαν ν' αλλάξουν φορέα υγειονομικής περίθαλψης. Έδωσαν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα και απάντησαν σε εκτενή ερωτηματολογία με αλλόκοτους τίτλους, όπως «Πρότυπη Εξέταση για Φρενοβλάβεια στην Παιδική Ηλικία» και «Αξιολόγηση Ελαττωματικής Προσωπικότητας». Ήταν άθλος να τελειώσουν τη λεπτομερέστατη αίτηση, δεδομένου ότι τα έγγραφα πήγαιναν κι έρχονταν μέσω ταχυδρομείου. Η κυρία Ουέλινγκτον δεν επιθυμούσε να αποκαλύψει την ταυτότητα των υπαλλήλων της, προτού η αίτηση των υποψήφιων μαθητών γινόταν δεκτή. Κι ενώ οι υποψήφιοι βρίσκονταν στο σκοτάδι σχετικά με την κυρία Ουέλινγκτον, οι ιδιωτικοί ερευνητές της φρόντιζαν να μην της ξεφύγει τίποτα για κείνους.

Αν η κυρία Ουέλινγκτον ειδοποιούνταν για τη διαρροή μιας πληροφορίας κατά τη διαδικασία της αίτησης, οι υποψήφιοι απορρίπτονταν αυτοστιγμεί και λάμβαναν μια αυστηρή προειδοποίηση από το νομικό σύμβουλο του ιδρύματος, τον κύριο Μιχχάουζερ.

Κι όπως ήξερε όλος ο κόσμος, κανένας δεν ήθελε να τα βάλει με τον Μιγχάουζερ, απολύτως κανένας. Πολλοί πρώην μαθητές έγιναν μεγάλοι και τρανοί στην κοινωνία, χωρίς να πουν ποτέ λέξη για τις μέρες τους στο Σχολείο του Φόβου. Ήταν ένας διπλός όρκος σιωπής – όρκος σιωπής για την απόλυτη αφοσίωση στην κυρία Ουέλινγκτον και όρκος σιωπής για τον τρόπο που επέσυρε η φοβερή οργή του Μιγχάουζερ.

Ο Λέναρντ Μιγχάουζερ ο πατήρ ήταν διαβόητος για τον κακόβουλο και άσπλαχνο χαρακτήρα του· κι έτσι ήταν απλώς με την οικογένειά του. Λέγεται ότι κάποτε έβγαλε τα φρύδια του γιου του τρίχα τρίχα, ως τιμωρία γιατί του είχε χυθεί το γάλα· το χειρότερο, όμως, ήταν ότι έμεινε μόνιμη βλάβη στα φρύδια του Λέναρντ Μιγχάουζερ του νεότερου, τα οποία πλέον φύτρωναν τόπους τόπους και λοξά. Όσο απάνθρωπη κι αν ήταν η τιμωρία αυτή, δε συγκρινόταν με τις ύπουλες μεθόδους που χρησιμοποιούσε ο Λέναρντ Μιγχάουζερ ο πατήρ για να προστατεύσει τους πελάτες του. Και κανένας πελάτης του δεν ήταν πιο σημαντικός από την κυρία Ουέλινγκτον και το Σχολείο του Φόβου.

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΤΙ:

Φαντασματοφοβία είναι ο φόβος των φαντασμάτων.

Τι εννοείς ότι πέθανε η γιαγιά; Πώς άφησες να συμβεί αυτό;» Ο Τίοντορ Μπαρτόλομιου ούρλιαζε στην κουζίνα του ακατάστατου διαμερίσματος της οικογένειάς του στο Μανχάταν. Το εύσωμο αγόρι με την αλαβάστρινη επιδερμίδα, τα σκούρα καστανά μαλλιά και τα σοκολατένια μάτια, που πλαισιώνονταν από γυαλιά, είχε στυλώσει σοκαρισμένο το βλέμμα του στη μητέρα του.

«Η γιαγιά ήταν μεγάλη σε ηλικία, έτσι γίνεται. Οι ηλικιωμένοι άνθρωποι πεθαίνουν κάποια στιγμή, Τέο», του εξήγησε συμπονετικά η μητέρα του, η κυρία Δάφνη Μπαρτόλομιου, ακουμπώντας το χέρι της πάνω στο δικό του.

«Μα κι εσύ είσαι μεγάλη. Κοίτα πόσες ρυτίδες έχεις! Κι εσύ θα πεθάνεις σύντομα!»

«Δεν είμαι και τόσο μεγάλη!»

«Αφού το δέρμα σου είναι γεμάτο ρυτίδες και λεκέδες», είπε κοντανασαίνοντας ο Τέο. «Λιποθυμώ... γρήγορα, φέρε την αμμωνία!»

«Δεν μπορώ να θυμηθώ! Πού τη βάζεις;» ρώτησε αγανακτισμένη η κυρία Μπαρτόλομιου.

«Όλα μόνος μου πρέπει να τα κάνω;»

Ο Τέο έβγαλε ένα κουτί πρώτων βοηθειών από το σακάκι του, άρπαξε ένα λευκό σωληνάκι και το έφερε κάτω από τη μύτη του. Αν και λίγα μέτρα μακριά του, η κυρία Μπαρτόλομιου ένιωσε να τη χτυπά στα ρουθούνια η αψιά μυρωδιά της αμμωνίας.

«Γλυκέ μου, είσαι καλά;» ρώτησε το γιο της με απαλή φωνή.

«Η γιαγιά μου πέθανε, η μαμά μου θα πεθάνει όπου να 'ναι κι εγώ μόλις χρησιμοποίησα την τελευταία μου αμμωνία», είπε ξεψυχισμένα εκείνος.

Ο δωδεκάχρονος Τέο ήταν το μικρότερο από εφτά παιδιά και το πιο... σίγουρα το πιο... ε... εδώ ταιριάζουν τα πάντα. Αυτό ήταν το θέμα με τον Τέο – ήταν δύσκολο να τον χαρακτηρίσει κάποιος με δυο λόγια, γιατί δεν ήξερε τι να πρωτοπεί γι' αυτόν. Ήταν σαφώς το πιο υστερικό και νευρωτικό αγόρι σε ολόκληρο το Μανχάταν, ένα αγόρι που δραματοποιούσε τα πάντα· επίσης, ήταν άτομο καλόκαρδο, αυθεντικό, απονήρευτο· τέλος, ήταν ένα συνονθύλευμα από ασυνήθιστα στοιχεία. Το μυαλό του συχνά ταξίδευε σε μέρη σκοτεινά, πυροδοτώντας χιλιάδες έγνοιες, τις οποίες μοιραζόταν με τους άλλους χωρίς δεύτερη σκέψη.

Παραδόξως, τα αδέρφια του δεν ανησυχούσαν για

τίποτε άλλο εκτός από το να προλάβουν να μπουν πρώτα στο μπάνιο. Κατά συνέπεια, δεν ήταν διόλου παράξενο που ο Τέο πήρε πιο βαριά απ' όλους το θάνατο της γιαγιάς. Τα αδέρφια του, μάλιστα, ένιωσαν ευγνωμοσύνη –κάτι που ομολογουμένως φανερώνει αναισθησία– για τον επιπλέον χώρο που τους εξασφάλισε ο θάνατος της γιαγιάς. Προτού επικρίνει κάποιος τα παιδιά, όμως, θα 'πρεπε να λάβει υπόψη ότι τα διαμερίσματα στο Μανχάταν είναι απίστευτα στενάχωρα, με αποτέλεσμα πολλοί ιδιοκτήτες να λογαριάζουν τις ντουλάπες για κρεβατοκάμαρες.

Άσχετα από το σκεπτικό τους, το ενδιαφέρον που έδειξαν τ' αδέρφια του για το υπνοδωμάτιο της γιαγιάς τους ενόχλησε τον Τέο. Εκείνος θεωρούσε ότι έπρεπε να κρατήσουν το υπνοδωμάτιο σαν ένα είδος μασωλείου για τη γιαγιά τους, με τα πράγματά της –τα ακουστικά της, τη μασέλα και τα χάπια της για την καρδιά– στη θέση τους. Τα πράγματά της ήταν ό,τι απέμενε από την παρουσία της στη ζωή του και ένιωθε πως ήταν ιεροσυλία να τα πάρουν από κει. Η ιδέα του για το μασωλείο, όπως και για τα μπλουζάκια με τη στάμπα «Μας λείπει η γιαγιά», καταψηφίστηκε σε μια οικογενειακή σύσκεψη.

Η απογοήτευση που ένιωθε ο Τέο για τ' αδέρφια του μεγάλωσε στην κηδεία – κανένας δεν ακολούθησε το παράδειγμά του, κανένας δε ρίχτηκε θρηνώντας πάνω στο φέρετρο. Για τον Τέο, η πράξη αυτή καταδεικνυε περίτρανα την αφοσίωση και την αγάπη που ένιωθε για τη γιαγιά. Στο κοιμητήριο του Μόρισταιουν,

την ώρα που ο κύριος Μπαρτόλομιου εκφωνούσε τον επικήδειο, το αγόρι είχε καρφώσει τα μάτια του στο φέρετρο, που ήταν φτιαγμένο από ξύλο βαλανιδιάς και καλυμμένο με λευκά κρινάκια. Η φωνή του πατέρα του αντηχούσε στ' αυτιά του καθώς το αγόρι έτρεχε ολοταχώς προς το φέρετρο, καταφέροντας τελικά να σκορπίσει τα κρινάκια καταγής. Ο Τέο πιάστηκε σφιχτά από το κάλυμμα, με το πρόσωπο κολλημένο στο λείο ξύλο. Πίστευε ότι αν είχε πεθάνει πρώτος, η γιαγιά του θα είχε κάνει το ίδιο. Έβλεπε την κίνησή του σαν μια τελευταία αγκαλιά, αν και ανάμεσά τους παρεμβαλλόταν το ξύλινο κάλυμμα.

Κι ενώ τα δάκρυα ξεχύνονταν κάτω από τα γυαλιά του, κυλούσαν στην απαλή του επιδερμίδα και κατέληγαν στο άνετο κοστούμι του, ο Τέο ένιωσε ένα άγγιγμα στην πλάτη. Ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Τζόακιν, που τον είχε στείλει η μητέρα τους να τον πάρει από κει. Ο Τέο χαλάρωσε τη λαβή του και άφησε τον αδελφό του να τον οδηγήσει πίσω στη θέση του. Η δραματική του παράσταση συνεχίστηκε μ' ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό: «Γιατί;» ενώ το βλέμμα του ήταν στραμμένο στον ουρανό.

«Διότι ήταν ενενήντα πέντε χρόνων», αποκρίθηκε ήρεμα ο αδελφός του.

Ο Τέο τον αγριοκοίταξε, εκνευρισμένος από αυτή την πεζή απάντηση.

«Τι έγινε; Ήταν ρητορική ερώτηση;» Ο Τζόακιν δεν μπορούσε να τον καταλάβει.

Λίγο μετά την κηδεία, το αγόρι, που είχε ήδη την

τάση να ανησυχεί υπέρ το δέον για τα πάντα, ανέπτυξε έναν ακόμα πιο δριμύ φόβο για το θάνατο και την τεράστια ανάγκη να παρακολουθεί πού βρισκόταν κάθε μέλος της οικογένειάς του. Ο Τέο απαιτούσε από τ' αδέρφια και τους γονείς του να επικοινωνούν μαζί του ανά μία ώρα, προκειμένου να του επιβεβαιώσουν ότι ήταν ζωντανοί. Κατέγραφε όλα τα στοιχεία σ' ένα σημειωματάριο, όπου είχε κολλήσει μια ετικέτα με τον εύστοχο τίτλο «Νεκροί ή Ζωντανοί». Ο τίτλος ήταν αρκετά εντυπωσιακός, βέβαια – ο Τέο είχε μια φυσική κλίση προς το μελόδραμα.

Καθισμένος στο σκοτεινό σαλόνι του διαμερίσματός τους, όπου οι τοίχοι ήταν γεμάτοι βιβλία και πίνακες, ο Τέο άνοιξε το σημειωματάριό του και ξεκίνησε με τη μεγαλύτερη αδελφή του, τη Νάνσι. Τελευταία φορά που την είχε δει έβγαине φουριόζα από το διαμέρισμα φορώντας μονάχα μια πλεκτή ζακέτα, ενώ έξω έκανε κρύο. Ο Τέο ανησυχούσε ότι η αδελφή του θ' άρπαζε κανένα κρύωμα, το οποίο θα εξασθενούσε το ανοσοποιητικό της σύστημα, θα εξελισσόταν σε μηνιγγίτιδα και τελικά θα αρρώσταινε όλη η οικογένεια. Εκείνος της είχε δώσει μια συνετή συμβουλή: να φορέσει μπουφάν και χειρουργική μάσκα, καθώς και να πλύνει τα χέρια της με αντιβακτηριδιακό σαπούνι, αλλά η Νάνσι τον αγνόησε. Καθώς της τηλεφωνούσε, ο Τέο κουνούσε το κεφάλι του αναλογιζόμενος πόσο συχνά τ' αδέρφια του καταστρατηγούσαν τους βασικούς κανόνες υγιεινής και ασφάλειας.

«Νάνσι, ο αδελφός σου είμαι...» Σταμάτησε, περι-

μένοντας ότι η αδελφή του θα τον χαιρετούσε εγκάρδια. «Βέβαια, αφού έχεις τέσσερις αδελφούς, μάλλον θα πρέπει να σου πω το όνομά μου. Ο Τέο είμαι».

«Πίστεψέ με, Τέο, ξέρω καλά ποιος είσαι», αποκρίθηκε εκείνη φανερά ενοχλημένη.

«Ωραία», είπε το αγόρι κι ένα ανυποψίαστο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. «Χρειάζομαι μια επιβεβαίωση για το αν είσαι σώα και αβλαβής. Επίσης, ήθελα να σου πω να γυρίσεις στο σπίτι για να φορέσεις ένα βαρύ παλτό, μια χειρουργική μάσκα και να πλύνεις τα χέρια σου με αντιβακτηριδιακό σαπούνι».

«Σταμάτα να μου τηλεφωνείς, έχω βγει ραντεβού!» του είπε εξοργισμένη.

«Αυτό το εκλαμβάνω ως καταφατική απάντηση στο αν είσαι σώα και αβλαβής. Και βεβαιώσου ότι ο συνοδός σου θα πλύνει πρώτα τα χέρια του, προτού πιάσει τα δικά σου – κυκλοφορούν πολλά μικρόβια αυτή την εποχή. Εντάξει, λοιπόν, καλή διασκέδαση! Θα σε ξαναπάρω σε μία ώρα».

«Μην τολμήσεις!» του έβαλε τις φωνές η Νάνσι, αλλά εκείνος είχε ήδη κλείσει το τηλέφωνο.

Ούτε ο αυστηρός κανόνας για τη χρήση κινητών τηλεφώνων στο σχολείο κατάφερε να σταματήσει τον Τέο απ' τους συνεχείς ελέγχους στ' αδέρφια και στους γονείς του. Το παιδί είχε βρει μια λύση και για τη διάρκεια των διδακτικών ωρών: κάθε μέλος της οικογένειάς του λάμβανε μήνυμα που του ζητούσε να πληροφορήσει γραπτώς τον Τέο για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν – ζωντανός ή νεκρός.

Δεν ήταν ό,τι πιο λογικό, ασφαλώς, εφόσον δεν μπορεί να στείλει κάποιος μήνυμα αν είναι νεκρός. Μάλιστα, ο Τζόακιν και οι άλλοι δύο αδελφοί του συχνά του απαντούσαν «Νεκρός» για πλάκα.

Ο Τέο ποτέ δε γελούσε. Παρά το λεπτομερές και χρονοβόρο σύστημά του, η σκέψη του θανάτου εξακολουθούσε να τον κατατρύχει. Τα αδέρφια του άρχισαν να τον αποκαλούν «Τέο ο Θανατοφοβικός» – θανατοφοβία είναι ο φόβος του θανάτου. Ο Τέο δεν παραδεχόταν ότι το παρωνύμιο αυτό του ταίριαζε· ένιωθε ότι η συμπεριφορά του ήταν δικαιολογημένη, αφού κάθε τόσο διάβαζε στις εφημερίδες για θανάτους από τροχαία δυστυχήματα, αρρώστιες, εγκλήματα και άλλους τερατώδεις τρόπους κατά τους οποίους μπορούσε να χάσει κάποιος τη ζωή του.

Οι νευρώσεις του Τέο χτύπησαν κόκκινο όταν οι γονείς του πήγαν εκδρομή για κατασκήνωση στον Εθνικό Δρυμό Γιοσέμιτι στη βόρεια Καλιφόρνια. Ανάμεσα στα απομεινάρια αρχαίων παγετώνων κι ανάμεσα στις πανύψηλες σεκόιες, τα κινητά τους δεν είχαν σήμα. Η φαντασία του Τέο ξεπέρασε κάθε όριο – με τα μάτια του νου του, το αγόρι έβλεπε άγριες αρκούδες να καταβροχθίζουν τους αγαπημένους του γονείς.

Δίχως να συμβουλευτεί τα αδέρφια του, ο Τέο κατέληξε ότι ήταν παντελώς ανεύθυνο εκ μέρους του να μην κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να προστατεύσει τη μητέρα και τον πατέρα του. Σκέφτηκε ότι, εφόσον δεν μπορούσαν να τον πάρουν τηλέφωνο για να τον διαβεβαιώσουν ότι ήταν καλά, θα μπορούσε να

το ελέγξει μόνος του με όποιον τρόπο χρειαζόταν. Οι δασοφύλακες της περιοχής έλαβαν διάφορες αναφορές για τους γονείς του: ότι είχαν τραυματιστεί, είχαν δεχτεί επίθεση, είχαν παγιδευτεί μέσα σε φλεγόμενη έκταση και, τέλος, ότι είχαν χαθεί.

«Σας είπα ότι έχουν χαθεί! Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε; Μου ζήτησαν να σας ειδοποιήσω για βοήθεια!» στρίγκλισε ο Τέο.

«Εφόσον δεν έχουν κινητό, πώς σου είπαν ότι έχουν χαθεί;» ακολούθησε η έξυπνη ερώτηση του δασοφύλακα.

«Έχω το χάρισμα...»

«Του μπάτσου», πρόσθεσε ο άντρας.

«Της τηλεπάθειας. Το Εθνικό Τηλεοπτικό Δίκτυο θα κάνει ένα ειδικό αφιέρωμα σ' εμένα το φθινόπωρο», είπε ψέματα το αγόρι. «Σας παρακαλώ, πρέπει να τους βρείτε!»

«Άκου να σου πω, μικρέ, έχασα οχτώ ώρες χθες μ' εκείνη την ψευτιά που μου ξεφούρνισες για τη φωτιά. Δε θα την ξαναπατήσω σήμερα».

Όταν οι δασοφύλακες απείλησαν ότι θα κινούνταν δικαστικά εναντίον του Τέο, οι γονείς του συνειδητοποίησαν ότι ήταν πια καιρός να ζητήσουν βοήθεια. Και οι δύο ήταν καθηγητές θεολογίας στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια, έτσι σκέφτηκαν να συζητήσουν πρώτα το θέμα με ορισμένους συναδέλφους τους ακαδημαϊκούς. Αναγκάστηκαν να υπομείνουν μερικές κακοπροαίρετες υποδείξεις για στρατιωτικές σχολές και κατασκηνώσεις για υπέρβαρα παιδιά, ώσπου

βρήκαν έναν καθηγητή ψυχολογίας, ο γιος του οποίου είχε ξεπεράσει μια φοβία για τις ξένες γλώσσες σ' ένα ιδιωτικό ίδρυμα στη Νέα Αγγλία. Κατά τα φαινόμενα, η φοβία ήταν τόσο έντονη, ώστε το παιδί αρνούνταν να βγει από το σπίτι του χωρίς ακουστικά στ' αυτιά. Ασφαλώς, προτού ο καθηγητής αναφέρει στον κύριο και στην κυρία Μπαρτόλομιου το όνομα του ιδρύματος, κοίταξε αριστερά και δεξιά στο διάδρομο και έκλεισε την πόρτα του γραφείου του. Όπως όλοι όσοι γνώριζαν για το Σχολείο του Φόβου, ο καθηγητής μιλούσε ψιθυριστά όταν αναφερόταν σε αυτό.

Ο κύριος και η κυρία Μπαρτόλομιου ένιωθαν να πετούν στην ιδέα ότι θα κατάφερναν να εξαλείψουν τη θανατοφοβία και όλα τα άλλα άγχη του γιου τους. Από τα εφτά τους παιδιά, ο Τέο ήταν εκείνος που απορροφούσε τον περισσότερο χρόνο και την περισσότερη ενέργειά τους με τις συνεχείς ανησυχίες του. Έτσι, ζήτησαν από τα αδέρφια του να μείνουν στα δωμάτιά τους όσο θα κουβέντιαζαν μαζί του. Οι γονείς του κάθισαν σ' ένα διθέσιο καναπέ και του είπαν τι είχαν προγραμματίσει για κείνον· θα περνούσε το καλοκαίρι στο Σχολείο του Φόβου.

«Σας έχει σαλέψει τελείως; Άκου “Το Σχολείο του Φόβου”! Λες κι είναι καμιά αίρεση ή οργάνωση φανατικών! Γιατί δε με στέλνετε στη Βόρεια Κορέα καλύτερα;» σάρκασε το αγόρι, κουνώντας με αηδία το κεφάλι του.

«Είναι σαν κατασκήνωση, Τέο, δεν είναι κομμουνιστική οργάνωση», αντιγύρισε η μητέρα του.

«Πώς μπόρεσες να σκεφτείς κάτι τέτοιο; Να με στείλεις σ' ένα μέρος όπου δεν επιτρέπονται τα κινητά τηλέφωνα; Τι άκαρδη γυναίκα!»

«Άσε τους θεατρινισμούς, Τέο!» επενέβη ο κύριος Μπαρτόλομιου την ώρα που ο γιος του έπεφτε στα γόνατα λέγοντας: «Κοιτάξτε καλά ετούτο δω το πρόσωπο – μπορεί να είναι η τελευταία φορά που το βλέπετε!»

«Τέο, θα σε βοηθήσουν ν' απολαμβάνεις περισσότερο τη ζωή, να έχεις λιγότερο άγχος. Καλό δεν ακούγεται αυτό;» τον ρώτησε ήρεμα ο πατέρας του.

«Άγχος; Εγώ; Μα εγώ δεν έχω άγχος. Είμαι απλώς ένας νηφάλιος παρατηρητής της ζωής, που καμιά φορά επισημαίνει τι κακό μπορεί να συμβεί. Δεν είναι άγχος αυτό», εξήγησε το αγόρι.

«Τέο...» έκαναν σπλαχνικά οι γονείς του.

«Τι;»

«Δε χρησιμοποιείς τον υπόγειο σιδηρόδρομο», άρχισε η μητέρα του.

«Μα μπορεί να ξεσπάσει καμιά πυρκαγιά ή να με σπρώξει κάποιος μπροστά από ένα τρένο· ο δήμαρχος αγνοεί τις επιστολές μου, όπου ζητώ να τοποθετηθεί κιγκλίδωμα ασφαλείας στις αποβάθρες. Για να μην αναφερθώ σε όλους εκείνους τους ανθρώπους που πιάνουν το ένα και το άλλο με τα βρόμικα χέρια τους. Πολλοί από δαύτους δε χρησιμοποιούν καν σαπούνι στο μπάνιο – ξέρετε, σαν τον δικό μας τον Τζόακιν. Βάζει τα χέρια του κάτω απ' τη βρύση για τρία δευτερόλεπτα και μετά νομίζει ότι είναι καθαρά».

«Και γιατί φοράς αλεξίπτωτο όταν ταξιδεύεις με το αεροπλάνο;» ρώτησε ο πατέρας του.

«Προληπτικό μέτρο για την περίπτωση μηχανικής βλάβης».

«Τη χειρουργική μάσκα;» τον ρώτησε γλυκά η κυρία Μπαρτόλομου.

«Αυτή τη φοράω μόνο την εποχή των ιώσεων. Όπως θα σε διαβεβαιώνω κάθε αξιολογούμενος γιατρός, τα παιδιά είναι πιο ευάλωτα στις ιώσεις απ' ό,τι οι ενήλικοι. Το 2003 σημειώθηκαν ενενήντα τρεις θάνατοι που συνδέονται με τη γρίπη».

«Αυτό φοβάσαι, λοιπόν; Το θάνατο;»

«Ωσπου να γυρίσει κάποιος από τον άλλο κόσμο και να μου πει τι γίνεται μετά το θάνατο, δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω να πεθάνω. Και, μέχρι στιγμής, η γιαγιά δεν έχει γυρίσει για επίσκεψη».

«Άσε με να σου εξηγήσω μερικά πράγματα, Τέο», είπε ο πατέρας του κι ύστερα ανέλυσε το θέμα των αμέτρητων δοξασιών για το τι συμβαίνει μετά θάνατον.

Το αγόρι τον άκουγε ήρεμα απορροφώντας όλες αυτές τις πληροφορίες. Όταν ο πατέρας του τελείωσε, ο Τέο έτριψε σκεφτικός το πηγούνι του και κοίταξε τους γονείς του.

«Αισθάνεσαι καλύτερα;» τον ρώτησε η μητέρα του.

«Όχι. Δε σας φαίνεται ύποπτο που έχουμε περισσότερες επιλογές για να πιστέψουμε τι συμβαίνει μετά θάνατον, απ' ό,τι οι επιλογές που έχουμε για σαλάτα σ' ένα εστιατόριο;»

Αγαπητέ υποψήφιε,

Με μεγάλη μου χαρά σας πληροφορώ ότι η αίτησή σας για το θερινό κύκλο μαθημάτων στο Σχολείο του Φόβου έγινε δεκτή.

Όπως ήδη γνωρίζετε, το Σχολείο του Φόβου είναι ένα εξαιρετικά ιδιότυπο ίδρυμα το οποίο, υπό τη διεύθυνση της απόμακρης κυρίας Ουέλινγκτον, σκοπό έχει να εξαλείψει τις φοβίες των παιδιών μέσω ανορθόδοξων μεθόδων.

Οι λιγοστοί γονείς, γιατροί, απόφοιτοι και εκπαιδευτικοί που γνωρίζουν την ύπαρξή μας διαφυλάσσουν τη μυστικότητά μας. Οι μαθητές μας επαφίενται στην εχεμύθεια των ανθρώπων αυτών. Εμείς συμβουλευόμαστε θερμά όλους τους καινούργιους μαθητές και τις οικογένειές τους να συζητούν για το Σχολείο του Φόβου αποκλειστικά και μόνο μέσα στα όρια της οικίας τους, με την τηλεόραση να παίζει, τη βρύση να τρέχει και το σκύλο να γαβγίζει.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 10 ετών

ISSN 978-960-453-683-2

9 789604 536832

ΚΩΔ. ΒΡΟΧ. ΒΕΛΓ. 06112

ΔΙΑΒΑΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ